

[Eva Rothenborg.]

gyldige tilfælde, hvor samfundet begår en uret imod hjemmet: herregud, hvad betyder en pølse i slagtetiden?

Vi må og skal ikke tolerere overgreb og mishandling af værgeløse børn og unge. Det er derfor, vi har en børneforsorgslov og et børneværn, der har pligt til at skride ind, når noget sådant sker. Men der må et lovinitiativ til til at stoppe de huller i loven, der gør det lovligt at forgribe sig imod hjemmene og ikke mindst groft udnytte de vanskeligheder, der kan opstå mellem forældre og børn i pubertetsalderen, som af fru Ebba Strange gøres til noget af et samfundsproblem.

Juridiske manipulatorer har fundet et hul i loven og udnytter det groft og kynisk igennem BRIS og Børnemagt. Man benytter sig af de i næsten enhver familie opståede og udviklingspsykologisk naturlige pubertetsvanskeligheder og lokker simpelt hen de lidt større børn hjemmefra. Dette er, så utroligt det lyder, lovligt. Der er ingen lov, der forhindrer éns søn eller datter, der bliver lokket med store lommepege, smiger eller ideologier, i at stikke af, om barnet så er nok så umyndigt. Forældrene kan rende benene af sig til politi og sagfører, kommunale eller statslige myndigheder, ministre, folketingsmænd og ombudsmænd: der er simpelt hen intet at stille op. Det er fuldt lovligt at passe Peter og Helga op lige uden for hjemmet og lokke dem med sig. Straffelovens § 215, der hjemler straf for den, der unddrager en mindreårig forældremyndigheden, gælder nemlig kun i tilfælde af kidnapning. Men den har ingen relevans, dersom barnet, som fru Ebba Strange så poetisk sagde, er gået frivilligt med. Forældremyndigheden gælder nemlig simpelt hen ikke.

I børne- og ungdomsforborgslovens § 112 står der ganske vist, at man ikke må tilskynde eller hjælpe mindreårige til at løbe væk, men hvis nogen tror, at dette gælder fra hjemmet, tager de meget fejl, det gælder kun børn i institutioner, børnehjem, kostskole el. lign. De lovgivende myndigheder har åbenbart aldrig forestillet sig, at børn kunne blive lokket væk fra hjemmene. Det ligger nær at forestille sig, hvordan et barn med alderens obligate modsætningsforhold til hjemmet reagerer, når

det får tilbud om 159 kr. ugentlig og 600 kr. til tøj hver anden måned, altså 12.000 kr. om året, plus fri kost og logi — hvilket hjem kan overhovedet konkurrere med det? Og hvis fantasien svigter, kan man bare læse bogen „Hjemmefra“, som netop er blevet belønnet med kulturministeriets pris for bedste børne- og ungdomsbog. I al sin gribende enkelhed er den en letfattelig brugsanvisning i, hvorledes man løber hjemmefra med velvillig assistance af BRIS. Hvilke forhold disse børn kommer til at leve under, om de går i skole eller ikke, eller om de videre kommer til at leve under forhold, som ikke ville blive tolereret én eneste dag i et hjem, blander børne- og ungdomsforborgen sig ikke mere i. Det er nemlig så viist indrettet, hvilket også blev skriftligt bekræftet af direktøren for den samlede børne- og ungdomsforborge i Danmark i sagen om lille Hanne, som Tårnby børneværn i 1974 accepterede slog sig ned i Christiania, at ingen embedsmand bærer ansvaret for, at børne- og ungdomsforborgsloven overholdes, når barnet først er hjemmefra.

At miste sit barn er hårdt, men endnu hårdere er det at stå magtesløs og se sit barn blive psykisk og mentalt ødelagt som institutionsbarn eller gå til grunde med myndighedernes velsignelse. Det er uhørt i et civiliseret samfund, at fundamentale menneskerettigheder tilsidesættes, og at forældre i 1975 må føle sig lige så prisgivet som de mennesker, der i enevoldstiden blev kastet i fangehuller uden lov og dom og uden chance til at tale deres sag.

(Kort bemærkning).

Grethe Philip (RV):

Fru Eva Rothenborg synes ved netop at fremhæve Bremssagen og sige, at børneværnet her har svigtet ved ikke at gribe ind, fuldstændig at glemme, at forespørgslen ikke hedder: „Hvorledes får vi børneværnene til at fungere bedst muligt?“, men i stedet: „Hvorledes beskytter vi forældrene mod, at deres børn tvangsfjernes?“.

Bay (FP):

Jeg har tidligere i et spørgsmål til socialministeren spurgt, hvad socialministeren ville gøre i det tilfælde, hvor et barn uden forældrenes vilje og vidende blev kidnappet